

Riemuylioppilaan tervehdys uusille ylioppilaille 31.5.2025

Hyvät uudet ylioppilaat, koulun väki ja juhlavieraat

On suuri ilo ja kunnia saada tervehtiä teitä tänään, kun te juhlistatte suurta saavutustanne ja minä saan luokkatovereideni kanssa muistella omaani, joka tapahtui tasan 50 vuotta sitten. Tässä samassa salissa saimme painaa valkolakit päähämme ja lämpimät kädenpuristukset rehtoriltamme sekä luokanvalvojiltamme. Ja samoin kuin tekin, saimme käteemme myös ylioppilastodistuksen, jota juhlapäivän aikana esittelimme omille läheisillemme.

Me, jotka saimme valkolakin päähämme 50 vuotta sitten, olemme täällä muistuttamassa, että elämä jatkuu – ja että lakki mahtuu päähän vielä viiden vuosikymmenenkin jälkeen.

Kun itse valmistuin ylioppilaaksi keväällä 1975 Pälkäneen Seudun lukiosta, jolla nimellä silloin tätä lukiota kutsuttiin, maailma oli kovin toisenlainen. Meillä ei ollut läppäreitä, älypuhelimia, somea tai muuta, mikä on kuulunut teidän elämäänne lähes koko kouluaikanne ajan. Me ratkoimme matematiikan tehtäviä laskutikuilla. Nyt tietoa tulvii joka puolelta hengästymiseen asti. Nyt jos milloin tarvitaan taitoa myös hengähtää hetkeksi.

Vaikka maailma on nyt ehkä monimutkaisempi kuin meidän nuoruudessamme, oli meilläkin omat haasteemme ja myös me kaipasimme taukoa, naurua ja jotain makeaa päivän keskelle. Silloin koulun alakerrassa oli kioski, josta sai viinereitä, berliininmunkkeja ja limsaa – eli kaikkea, mitä nuori mieli ja verensokeri kaipasi. Tähän liittyen kerron pikku tapahtuman kouluajaltamme. Tällä riemuylioppilaanakin tänään mukanamme oleva Kari Tuominen muisteli, miten kerran välitunnin päättyessä joku oppilas säntäsi limsapullon kanssa niin vauhdilla, että pudotti mennessään juomalasin pöydältä lattialle ja tietysti se meni sirpaleiksi. Tomera kioskinhoitaja, rouva Niemi, totesi heti:

"Se maksaa sitten 50 penniä kun lasin rikoit!"

Hetken päästä hän kuitenkin tarkensi:

"Ei kun se olikin niitä särkymättömiä laseja – ne on kalliimpia. Se maksaa markan!"

Siinä tuli oppitunti sekä fysiikasta että taloudesta – ja ehkä vähän huumorintajustakin.

Te olette nyt tähän astisen elämänne suurimman päivän edessä. Uskokaa itseenne, niin mekin uskoimme, mutta vaikka on käynyt niinkin, että... me putosimme, kaaduimme, kolhimme itseämme, voimat loppuivat ja hajosimme sirpaleiksi kuin se särkymätön lasi mutta tässä me olemme, edessänne ryhdikkäinä, iloisina, kokonaisina ja miksi näin on. Aina on mahdollisuus aloittaa uudestaan. Myrskyssä kova katkeaa mutta joustava joustaa. On viisasta varautua elämän moniin puoliin ja muistaa, kaikesta meidän ei tarvitse selviytyä yksin.

Mutta vaikka maailma on muuttunut, yksi asia on pysynyt: ylioppilaaksi pääsy on suuri saavutus. Se kertoo ahkeruudesta, sinnikkyydestä ja siitä, että olette valmiita ottamaan seuraavan askeleen elämässänne – oli se sitten opiskelu, työelämä tai hetken hengähdystauko.

Viidessäkymmenessä vuodessa olen oppinut, että elämä ei mene aina suunnitelmien mukaan – ja hyvä niin. Joskus parhaat asiat tapahtuvat, kun uskaltaa poiketa reitiltä. Ja joskus taas eksyy, mutta löytää itsensä uudestaan.

Teillä on nyt edessänne maailma, joka kaipaa rohkeita, empaattisia ja ajattelevia ihmisiä. Teissä on tulevaisuuden toivo – ja kyllä, myös tulevaisuuden riemuylioppilaat. Muistakaa tämä, kun joskus vuonna 2075 joku pyytää teitä pitämään puheen – ja mietit, mihin se aika oikein katosi.

Lopuksi haluan sanoa: Uskokaa unelmiinne, mutta muistakaa myös nauraa – itsellenne, elämälle ja joskus vaikka sille, että joutuu keräilemään särkymättömän lasin sirpaleita lattialta.

Ja vielä ennen kuin päätän, haluan jättää teille siunauksen sanan. Kun katsomme taaksepäin yhteisiin muistoihimme ja eteenpäin tulevaisuuteen, haluan sydäimestäni toivottaa teille Jumalan siunausta - rohkeutta, viisautta ja rakkautta matkallenne!

Lämpimät onnittelut teille kaikille – ja kaikkea hyvää tulevaan!

Virpi Järvinen